

FERTÁLYMESTER KARÁCSONY

2012. december 14.

Egyre hosszabbak az éjszakák, a sötétség napról napra mélyül. Jeges fuvallat rázza a fák megszáradt, élettelennek tűnő ágait. A világ komor, ködös felhőkbe burkolózik eltakarva a nap ragyogását, hogy ne is lássa, miként zsugorodik a lüktető élet, hogyan tűnnek el a zöld mezők, a szivárvány színeiben pompázó tájak, hogyan lesznek egyre szürkébbek a falvak, városok, hogyan bújnak az emberek házaikba keresve a mesterséges fényt, meleget. Tudatunkban ilyenkor felerősödnek a gondok, a bajok, a nehézségek. Félelmeink jegesen szorongatnak. Lankad a remény, ki-kihagy a hit, mely háttérbe szorítja a szeretetet. A mindenség elveszni látszik, mintha Isten elfeledkezett volna rólunk. Mintha megunt volna gőgös rátartiságunkat, kevélységünket, hitetlenségünket, mintha elege lenne sok be nem tartott ígéretésünkből, fogadkozásunkból. Mintha hátat fordított volna nekünk. Pedig ha ismernénk, vagy kicsit is törekednénk megismerni, felé fordulni, ráhagyatkozni megérezhetnénk végtelen türelmét, szelíd figyelmeztetéseit, gondoskodását, végtelen szeretetét. Miért nem tesszük.

Mikor a világban a szemet szemért elv uralkodott, mikor nép nemzetre, ember emberre támadt, mikor a rabszolgotartás, a gyilkolás erény volt, mikor a sötétség nem csak a földön, de a lelkekben is sűrűsödött, az Isten nem taszította el magától az embert, hanem lehajolt gyámoltalan teremtményéhez fiát küldve közénk. Nem kürtöltetett előtte, nem állított kordont terekre, utcákra, nem kísérte fegyveres hadsereg, nem tartott elsőpró médiakampányt, nem ragasztatta tele a házak falát óriásplakátokkal, csak csendben megérkezett. Barlang lett menedéke, jászol az ágya, széna a vánkosa. Az emberek észre sem vették, hogy itt van, mert magukkal voltak elfoglalva. Elzárkóztak, bezárkóztak, elutasítottak, kirekesztettek. Csak az egyszerű nyitott szív volt képes észrevenni, meglátni. Csak a hittel teli királyok voltak képesek áldani, dicsőíteni és imádni.

Krisztus közénk jött, emberré lett, mindenben hasonlónak vált hozzánk kivéve a bűnt. Tanított és példát mutatott türelemből, alázatból, engedelmisségből, szeretetből. Azóta is velünk van, kopogtat szüntelen, ott áll szívünk kapuja előtt szelíden és alázatosan. Ő a mindenség ura, ő a tiszta szeretet. Nem magáért, értünk kopogtat s az ember vajon úgy válaszol-e erre a kopogtatásra, mint egykoron a betlehemiék. Kurtán, elutasítóan, foghegyről vagy durván. Vajon halljuk ezt a kopogtatást vagy a bennünk lévő zaj elnyomja. Istent a csendben lehet észrevenni, ha magamat megcsendesítem, visszafogom, szelíd és alázatos leszek, mint Ő.

Advent valójában életünket mindenben átszövő várakozás. Részben a próféciaik beteljesedése, a megígért megváltó első érkezéséről, részben Krisztus folyamatos jelenléte, hiszen azt mondta: „veletek leszek a világ végezetéig”. Végül ne feledjük a második eljövételre való utalásokat sem. Valójában folyamatos, felkészült várakozás, éberség, virrasztás. Várakozás az Úrra, állandó készenlét a jóra és Istennel való találkozásra. Hatalmas felkiáltójel az életünkben. Figyelmeztetés. Ember jót akarok neked, öröme, boldogságra teremtettelek és azt is elmondtam, hogyan élj, hogy az is lehess minden pillanatban. Miért nem hiszel, hová lett reményed és szereteted talán elsorvadt. Figyelj rám és kövess.

Ugye milyen jó várakozni a kedves vendégre, szeretteinkre. Micsoda boldog izgalom készülődni az ajándékozásra, örömszerzésre. Mennyire borzongatón lélekemelő az alkotás folyamata. Ezt kell érezni Istent várva most az adventi időben, de egész életünk során. Advent nem egy pillanat, nem egy ünnep, melyet elmúltával teljesítettnek tekintve kipipálunk. Advent maga az élet, vágy az Istennel való találkozásra, folyamatos készülődés, néma virrasztás,

hogy a belső csendben még időben felismerhessem Krisztust, meghalljam zörgetését és ajtót nyithassak neki.

Mai világunk nagyon hasonlít a kétezer évvel ezelőttire. Ember embernek farkasa. A pénz az úr, a reményt vesztett, arany borjút imádó tömegek pedig a hitet, a szeretetet tapossák tudatlanul. Miközben mindenki jót akar. A politikus, a rendőr, a fűszeres, a bankár, a tanár, az orvos, az ifjú, az öreg mind, mind a jót akarja. De milyen jót, kinek jót? Vajon a közjóért kiált annyi torok, vagy csak azért, hogy neki jó legyen. Vajon őszinte az ünnepek körüli celeb felbuzdulás a jótékonykodásra, vagy hatásvadász. Vajon amely úton ma járunk az élet keskeny útja vagy a halál sztrádája. „Találok e még hitet” sóhajt fel Jézus, mikor második eljövételére készíti fel tanítványait. Ez a helyes kérdés a mai gondokra. Van e hitünk hinni Istenben. Van e merszünk elfogadni életünk irányítójának, édes atyánknak. Hisszük e, hogy nagyon szeret bennünket és az örök életre hív. A túlélés csak ezek elfogadásával lehetséges. Nem elég azonban azt kiáltanunk Uram, Uram. Az Atya parancsai megtartása nélkül ez mit sem ér. Tegyük rendet magunkban, figyeljük az elcsendesedésben Isten állandó, szerető hívását és minden tettünkkel folyamatosan dicsőítsük, áldjuk és imádjuk Őt.

Áldott várakozást az Úrra kedves Barátom Uraim.

Eger, 2012-12-14

Várkonyi György